

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

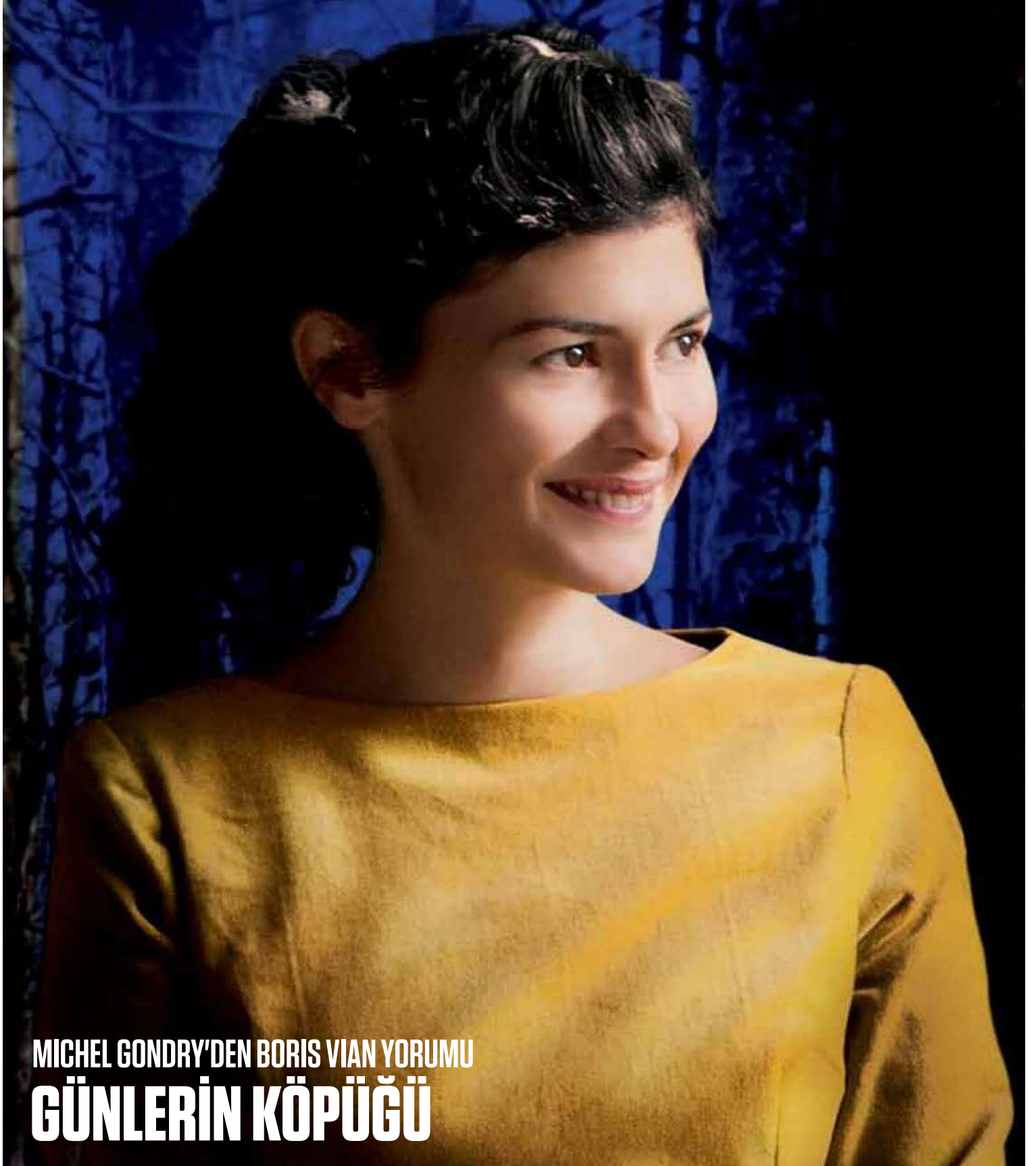
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MICHEL GONDY'DEN BORIS VIAN YORUMU
GÜNLERİN KÖPÜĞÜ

Kenan İmirzalıoğlu

Osman SINAV'dan

UZUN HİKÂYE

Eser: Mustafa KUTLU

ŞİMDİ DVD ve VCD'de !

ÜÇ MAYMUN VE “PARALI ASKERLER”

SANSÜR, EN BASİT TANIMIYLA, BİR İNSANI YARATTIĞI ESER VASİTASIYLA ‘SUSTURMAK’ DEĞİL MİDİR? SİSTEME AYKIRI BİR FİKRİN, RESMİ TARİHE TERS DÜŞECEK BİR ÖYKÜNÜN, ‘UYUYANLAR’I UYANDIRACAK BİR DÜŞÜNCENİN YOK SAYILMASI, YASAKLANMASI... BU ÇOĞU KEZ ‘GENEL ahlak’ denen muğlak ve göreceli kavramın öne sürülerek, cinselliğin de zapturapt altına alınması şeklinde kendini gösterebiliyor. Yani bizler tarafından hayatımızı kolaylaştırmaları ve bize hizmet vermeleri için seçilen yöneticiler sopayı eline alıp diyor ki; “Benim izin verdiğim ölçüde düşüncelerini ifade edebilirsin, karşındaki de ben neye izin versem ancak onu görebilir, duyabilir, düşünebilir!”.

Sadece bizde değil, Batı’da da yıllarca insanların kâbusu haline gelen sansür, zaman içerisinde hayli yumuşadı. Yaş sınırları konuldu, yetişkin insanların neyi izleyip neyi izlemeyeceklerine kendileri karar verir hale geldi. Peki bizdeki durum? Sık sık bu sayfada yazıyoruz da... Film kesmeyen, sigara, göğüs hatta dekolte mozaikleymeyen bir tane kanal kalmadı. 1980’lerin TRT’sini dahi arar hale geldik. ‘İnsanı maymuna çevirmek’ diye bir deyim vardır. Biz de ‘görme-duyma-konuşma’ komutuyla yerinde oturan o meşhur ‘üç maymun’a dönüştük giderek. Tek rahat meca internet, orada da halûhazırda kapalı on binlerce site mevcut ve sırada bekleyen daha ağır tedbirler söz konusu.

TV tarihinden unutulmaya yüz tutmuş, ama yakın dönem sayılabilecek örneklerle süsleyelim. Tarih 10 Kasım 1969. Yeni kurulan TRT’de o gece Daire Başkanı Mahmut Tali Öngören “Türkiye’nin Kalbi Ankara” (Ankara-Serdutse Turtsii, 1934) adlı Sergei Yutkevich belgeselini gösterirken ‘komünizm propagandası’ yapıyor gerekçesiyle yayın durdurulur. Olay savcılığa kadar giderken, Öngören görevden alınır, film de unutulmaya terk edilir. Yine TRT tarafından her ikisi de 1979’da hazırlatılan “Yorgun Savaşçı” ve “Bir Ceza Avukatının Anıları” adlı diziler, sansüre takılır. İlki, genel müdür Macit Akman tarafından ‘yakılırken’, diğeri ancak 1989’da ekrana gelir. 1982’de çevrilen, Ahmet Mekin ile Pembe Mutlu’nun rol aldığı Ahmet Mithat Efendi uyarlaması “Henüz 17 Yaşında” ile 1984’te TRT-ZDF ortak yapımı olarak gerçekleştirilen Çetin Öner uyarlaması “Güllibik” ise hiçbir şekilde seyirciyle bugüne dek buluşamaz. 1985’te “Çin Mahallesi”ni (Chinatown) yayımlayan TRT, senaryo ve diyaloglarda değişiklikler yaparak, baba-kız arasındaki enest yaklaşımı tümünden ortadan kaldırır. O dönem aynı şeyi “Dr. Jivago”da (Doctor Zhivago) ‘yoldaş’ gibi kelimeleri değiştirerek de yapar devlet kanalı...

Alan Parker’ın “Birdy”si 1989’da ekranda gösterilirken dönemin

ANAP Genel Başkan Yardımcısı Halil Şıvgın filmin ‘iki erkek arasındaki sapık ilişkileri’ sergilediğini iddia ederek ortalığı ayağa kaldırır ama film yayımını tamamlar. Ama René Clément’in “Yasak Oyunlar”ı (Jeux Interdits) o denli şanslı değildir. “Hristiyanlık propagandası yapılıyor” şeklinde telefonlar gelmesi sonucu, film yarıda kesilir. Sonradan dava açılrsa da o gün bugündür film hiçbir TV’de yayımlanmaz. Fred Zinnemann’ın “İnsanlık Uğruna” (The Nun’s Story) adlı filmi gösterilirken ise İstanbul’da çok büyük bir elektrik kesintisi gerçekleşince, kurumu aynı gerekçeyle gericilerin bastığını zanneden TRT çalışanları epey bir panik yaşarlar. Ama durum anlaşılır ve yayın devam eder.

1990’ların başı, filmler ve TV yayıncılığı açısından özgürlük rüzgarlarının estiği unutulmaz bir dönemdir. Yasaklı sanatçılar, filmler art arda evlere konuk olur. Erotik şovlar, Cem Özer’in programında canlı yayında göğüslerini açan kadın şairler, 70’lerin yerli erotik filmleri sansürsüz izlenebilirken, “Gandhi”, “Benim Güzel Çamaşırhanem” (My Beautiful Laundrette), “Venedik’te Ölüm” (Morte A Venezia) gibi yapıtlar, üstelik prime-time’da kesintisiz seyirciye sunulur. Tabii henüz RTÜK gibi bir felaket yoktur başımızda.

İşte o dönemde, sinemalarımızda bile gösterilememiş iki önemli film ekranlara yansır; “Arabistanlı Lawrence” (Lawrence Of Arabia) ve “Geceyarısı Ekspresi” (Midnight Express). Yıllarca Türk seyircisinden saklanan bu filmler yayımlandığında da kıyamet kopmaz. En azından dışarıda bu filmler üzerine yıllarca dönen tartışmaların sebebini kendi gözlerimizle görmüş oluruz bu sayede.

Bu hafta konuya değinmemizin sebebi aslında, Türkiye’deki ilk gösterimini 26 Mayıs 2013 Pazar akşamı, yani tam 43 yıl gecikmeyle yapacak olan “Paralı Askerler” (You Can’t Win ‘Em All, 1970) adlı meşhur film. Çekimlerin başladığı 1969’un Temmuz ayından itibaren gazetelere sıkça haber olan, Türkiye’yi ve Türk oyuncularını dünyaya tanıttak gözleriyle bakılan film, tam gösterime gireceği zaman sansüre takılır. Kuran’la, Kurtuluş Savaşı’yla ve Türkiye’yle ilgili çarpıtmalar, saygısızlıklar var gerekçesiyle yasaklanır. Olan da başrolleri Tony Curtis, Charles Bronson ve Michèle Mercier’yle paylaştan Fikret Hakan ile Salih Güney’e olur. Dışa açılacakları yerde, kaldıkları yerden Yeşilçam’a devam ederler.

Evet, son anda bir değişiklik olmazsa D-Smart’ta bu Pazar “Paralı Askerler” izlenebilecek. Umalım ki bundan sonra neredeyse böyle yarım ömür beklemeden, birileri tarafından ‘üç maymun’a dönüştürülmeden, istediğimiz eseri özgürce ve sansürsüz bir şekilde izleyebilelim. Özetle, darısı diğer yasaklı eserlerin başına.

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLAN ÖZYURT, ALİ ULVİ UYANIK, BURCU AYKAR,

ŞENAY AYDEMİR, İLHAN YURTSEVER, GÜLÇİN KAYA, KANAN KARSA, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Günlerin Köpüğü (L'Écume Des Jours); Evde (Dans La Maison); Bir Şarkının Peşinde (Searching For Sugar Man); Zoraki Radikal (The Reluctant Fundamentalist); Sadece Aşk (Den Skaldede Frisør); Vazgeçmem Senden (Celeste & Jesse Forever); Kollarımda Kal (À Coeur Ouvert); Hızlı Ve Ökeli 6 (Fast & Furious 6); Kral Yolu.

25 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

26 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, ölümünün birinci yılında pek sevgili üstadımız Rekin Teksoy'u bir söyleşisiyle anıyor...

28 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Marco Bellocchio'nun ilk döneminden bir eser: "Cepteki Yumruklar" (I Pugni In Tasca)... İlhan Yurtsever imzasıyla.

30 AİLE OYUNU

Cosmopolis; Umut Işığım (Silver Linings Playbook).

34 GENÇ VE MASUM

Klip tadında bir kısa belgesel var menüde bu hafta: "The Man Who Lived On His Bike"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

GÜNLERİN KÖPÜĞÜ

★★★

ORJİNAL ADI L'écume Des Jours

YÖNETMEN Michel Gondry

OYUNCULAR

Romain Duris, Audrey Tautou,

Gad Elmaleh, Omar Sy,

Aïssa Maïga

YAPIM 2013 Fransa-Belçika

SÜRE 125 dk.

DAĞITIM Pinema

(Mars Entertainment Group)

**ÜNLÜ YAZAR BORIS
VIAN'IN BAŞYAPITI
YÖNETMEN MICHEL
GONDRY'NİN ELİNDE
YETERİNCE
İŞILDAYAMIYOR. SANKİ
GONDRY'NİN UZUN
METRAJLI BİR VIDEO
KLİBİNE DÖNÜŞÜYOR.**

ÇOCUKLUĞUNDAN İTİBAREN KALP HASTALIĞINDAN MUZDARIP, ERKEN ÖLECEĞİNİ BİLEREK, HER ANINI DOLU DOLU YAŞAMAYA GAYRET EDEN VE 39 YAŞINDA KALP KRİZİNDEN ÖLEN FRANSTIZ YAZAR/MÜZİSYEN/ŞAİR BORIS VIAN'IN EN ÜNLÜ ROMANI

“Günlerin Köpüğü” (L'écume Des Jours), şüphesiz dünyanın en ‘sihirli’ kitaplarından biridir. Okuyucusunu sarhoş eder, sarsar, yarattığı kendine özgü bir dünyanın içinde sizi oradan oraya sürükler. Okumayı bitirdiğinizde hem güçlü bir edebiyat eseri okumanın verdiği tatmin hem de duygusal bir yorgunluk taşırsınız bir süre üzerinizde...

Bu ‘yorgunluk’u duygusal kelimesiyle birlikte boşuna kullanmadım. Zira bu satırların yazarı bu kitabı çok berbat bir dönemde, lise yıllarında kendisini çok yalnız ve mutsuz hissettiği bir dönemde okumuş ve bu sayede dünyasını değiştirmişti. Eğer tarihin en hayalperest, en çakırkeyif aşk romanlarından biri olan, ‘modern roman’ın doğuşuna etki eden eserlerden biri olarak kabul edilen “Günlerin Köpüğü” okuyucunun tam da ‘uyanış’ yaşına denk gelirse; etkisi büyük oluyor doğrusu.

Gelgelelim Vian, romanının merkezine bir aşk hikayesini konumlandırır ama bunu çok kendine has bir evren ve anlatı içinde yapar. Renkli kelime oyunları, yeni tamlamalar-isimler üretmek (ilgideğmez kopuşmuş kişilik parçaları, bakbana dansı, yüreksöken aleti, piyanokteyl vb.) gerçeküstü durumlar yaratır. Sembolik anlatımlara çok sık ama ustaca başvurur. Biletçinin bileti elindeki delgeçle ‘kör etmesi’ mesela, biletin üstüne “üçüncü bir delik açması”dır.

Kilisenin adı ‘kutsalhane’dir. Ve aslında doğru bir mantıkla Türkçeleştirilmiştir, çünkü bir nevi ticarethane işlevi görür. Vian’ın romanında din tüccarlıkla beraber yürütülen bir kavramdır.

40’lı yıllarda yazılmış olsa da giderek zıvanadan çıkan -hatta edebiyatı bile buna malzeme eden- tüketim çılgınlığını komik ve çok alaycı bir dille eleştirir. İnsanoğlunun samimi-yetsizliğine de değinir. Dolayısıyla

anlattığı trajik hikayenin 'zamansızlığı', arkaya döşenen 'cazın altın çağı' müziklerine rağmen hayli belirgindir.

Evet, romanın tam anlamıyla bir 'love story'si de var. Varlıklı bir genç olan Colin'in Chloé adlı bir kıza tanışıp, ona âşık olması ve sonra da evlenmeleriyle gelişen bu hikaye, kızın balayında garip bir hastalığa kapılmasıyla sürer. Chloé'nin göğsünde giderek büyüyen bir nilüfer vardır. İyileşmesi için onun kurutulması gerekmektedir. Bu da çok az su içerek ve sürekli taze çiçeklerle yatarak yaşamasını gerektirir... Bunları yapmasına rağmen Chloé'nin hastalığı giderek ilerler ve Colin çaresizce onu yaşatmak için çırpınır...

Michel Gondry'nin "Günlerin Köpüğü"nü çekeceği haberi ilk alındığında romanın hayranları büyük bir beklenti geliştirmişti haliyle. Ama daha önce de denenmiş olduğu gibi (1968 ve 2001'de) bir yönetmeni oldukça zorlayacak bir eser bu. Düşmeyen ritmine, bolca kelime oyunlarına, okuyucusunu zorlayan hayal gücüne rağmen tadına en çok okumayla varılan bir hikaye; video klip estetiğine yepyeni buluşlar katan ve sinemada da az buz işler başarmayan Gondry'nin hayal gücüyle birleşince başka bir harika neden çıkmasını ki?

Ama maalesef gene aynı şey oldu... Uyarlaması çok zor olan bir roman daha, yine 'yarım' başarılımış' bir şekilde sinemaya uyarlandı.

Öncelikle Gondry'nin video klip geçmişini bilenler bu filmde neredeyse tüm videolarındaki buluşlarından parçalar görecekler. Bir de kitaptakini de aşan sıklıkta 'Zihni Sinir' buluşları... Gondry filmin ilk yarısında yani, Chloé'nin hastalığına kadar, bu numaralarla o kadar çok uğraşıyor ki, ne karakterleri sağlam bir şekilde geliştirebiliyor ne de onların aşkına bizi de ortak edebiliyor... Colin'in Chloé'ye duyduğu aşkın şiddetini kanıksayamıyoruz mesela.

İlginçtir ki; Gondry ana eksenindeki hikayeden çok, temayı taşıyan diğer yan hikayelerin ve unsurların altını daha iyi dolduruyor. Mesela Colin'in yakın arkadaşı Chick'in giderek mamülleşen yazar Jean-Sol Partre'a (Vian'ın açıkça gönderme yaptığı varoluşçu yazar Jean Paul Sartre) ve eserlerine hastalık derecesindeki sahip olma tutkusunu çok iyi yansıtmış. Haç şeklindeki cep telefonları (bu buluş kitapta yoktu), kutsalhanenin paragözlüğü, silah üreticilerinin insan bedenlerinin sıcaklığıyla beslenmesi ve tabii ki romanın zaten taşıdığı, trajedi arttıkça solgunlaşan dünya, Colin'in ve Chloé'nin küçülen evi gibi detaylar... Bu teknik kısım zaten Gondry'nin alanı. Ama Gondry hikayenin duygu tarafının genetik kodlarını bütün bu detayların arasında kaybetmiş. Tabii bir de Vian'ın romanın tamamına yaydığı o 'başka bir dünya' etkisini, özellikle de kahramanların kapalı alanların dışına çıktığı zamanlarda, 'dışarı'ya aynı derecede taşıyamamış. Mesela romanı okurken başka türlü bir gökyüzü, başka türlü sokaklar hayal etmeniz ya da 'kurmanız' mümkün...

Tabii ki bir de oyuncularla ilgili problem var. Mesela ne olursa olsun bütün karakterler kitaptakinden daha yaşlılar. Özellikle Audrey Tautou belki "Amélie" zamanındaki haliyle Chloé olmayı daha fazla hakediyordu. Ama "Günlerin Köpüğü"nün 20'li yaşlarındaki, masmavi gözleri olan cıvı cıvı Chloé'sinden çok uzakta şu an. 20'lerindeki bir Ludivine Sagnier ne iyi olurdu oysa... Romain Duris ondan iki yaş da olsa küçük olduğunu zaten belli etmekte ama sempatisiyle durumu idare ediyor. Chick rolündeyse, giderek daha iyi performanslarla izlediğimiz Gad Elmaleh iz bırakıyor...

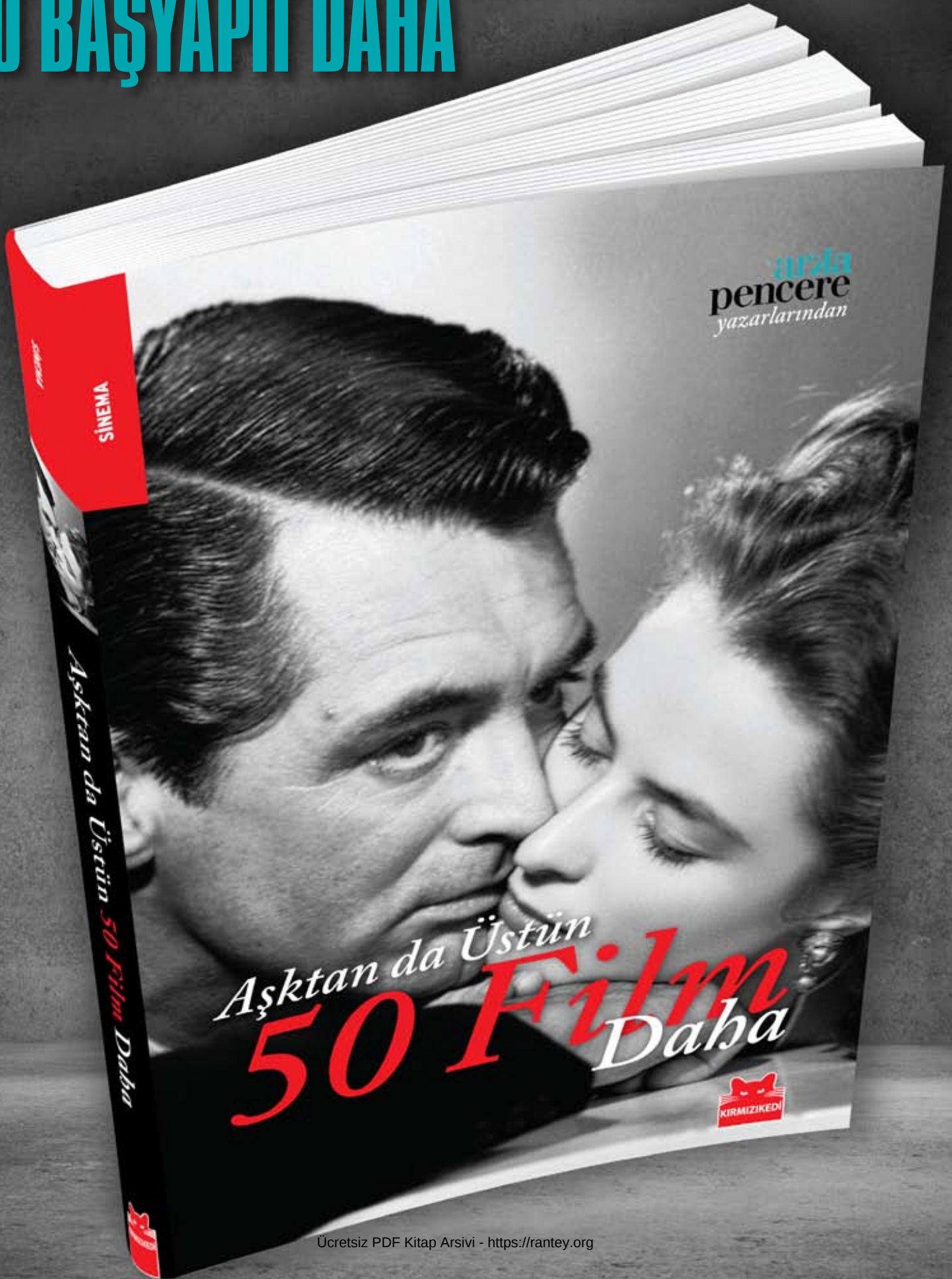
Bazı tasarımlar kitapta tarif edilenleri gerçekten güzel canlandırmış... Bir de genelde müzik seçimleri başarılı...

Gondry'nin kliplerinde de kullandığı 'hızlı çekim'ler, bu melankolik, gerçeküstü aşk öyküsüne en uymayan efekt.

**AUDREY TAUTOU BELKİ
"AMELIE"DEKİ HALİYLE
CHLOÉ OLMAYI DAHA
ÇOK HAK EDİYORDU.
AMA 20'LERİNDE,
MASMAVİ GÖZLERİ
OLAN CİVİL CİVİL
CHLOÉ'DEN ÇOK
UZAKTA ŞU AN.**

YEDİ YAZAR, YEDİ AYRI ÜSLUP 50 BAŞYAPIT DAHA

EVDE

ORJİNAL ADI Dans La Maison

YÖNETMEN François Ozon

OYUNCULAR Fabrice Luchini,

Ernst Umhauer,

Kristin Scott Thomas,

Emmanuelle Seigner

YAPIM 2012 Fransa

SÜRE 105 dk.

DAĞITIM M3 (Bir Film)

F RANÇOIS OZON DAVETKAR VE OYUNBAZ YENİ FİLMİ "EVDE"DE, YARATIM SÜRECİNİN TÜM ADIMLARINI, DİNAMİKLERİNİ VE yöntemlerini bir bir önümüze sermeye soyunuyor. İlhamla başlayıp, sancılarla gelişen, kişisel deneyim ve hayallerden beslenen bu elle tutulmaz süreci nasıl somut hale getirebilir, bunun peşine düşüyor. Claude 16 yaşında bir lise öğrencisi. Edebiyat öğretmeni Germain için hazırladığı ödevde, haftasonu ders çalıştırmak için evine gittiği sınıf arkadaşı Rapha ile geçen zamanını, evde olanları, aile bireylerini anlatıyor. Aslında onu ateşleyen yardım isteğinden çok, uzun zamandır uzaktan gözlediği bu eve, bu ailenin içine girmek niyeti. İşçi sınıfından, dağılmış bir aileden gelen Claude için orta sınıf konvansiyonelliği incelenecek bir ilginçliğe sahip zira, deney konusu olmaya değer. Başarısız bir yazar, şehvetli bir okur olan ve lise öğretmenliğinin pek tatmin vadetmeyen monotonluğunda boğulan Germain için ise Rapha'nın yaşından olgun bakışı ile umut veren kalemi bir vaha.

Böylece Claude'un ev ziyaretleri ve "devam edecek" sözleriyle biten ödevler silsilesi başlıyor. İkisi de çok seçilen yollar yerine alternatif olanları seçmeye meyilli, hayattan çok yaratılandan keyif alan bu öğrenci ve öğretmen için birlikte yönlendirdikleri, sürprizlere gebe bu hikaye üzerinde çalışmak, gerçekte kurgunun iç içe geçtiği ortak bir hayal dünyası yaratmak, zamanla bir takıntıya dönüşüyor. Röntgencilik yapmakla tanrıcılık oynamanın mükemmel bir karışımı bu. Onlar hikayenin türünün ne olacağı, çatışmaları, karakterleri üzerine tartışırken, yazar ile okuyucu, yönetmen ile seyirci, hatta yapımcı ile yönetmen arasında gelişebilecek ilişkilerin dinamiklerine de şahit oluyoruz.

Rapha'nın evi Claude'un hem fiziksel olarak içine girdiği, odalarında gezerek malzeme topladığı gerçek bir mekan, hem de yaratıcılık

fişkiran beyin kıvrımlarının somutlaşmış hali adeta. Hikaye için geliştirdiği fikirleri elle tutabiliyor, öykünün dikişlerini görebiliyoruz. Dışardan izlenebilen, üzerine düşünülebilen, manipüle edilebilen bir alan bu. Tabii ki hiçbir yaratım süreci pürüzsüz olamaz ve hepsi ister istemez birer büyüme hikayesidir. Gerçekten de 'hayat bir sahne'ye dönüşüyor ve kendini istediği hikayenin kahramanı yapmaya, kendi heyecanlı öyküsünü yazmaya hevesli Claude ve Germain, bir süre sonra Rapha'nın ailesinden Germain'ın karısına dek pek çok insanın da parçası olduğu bir düğümün içinde buluveriyorlar kendilerini. Ne de olsa korkular ve zaafılar da yaratım sürecinin bir parçası. Claude'un banallığa karşı sinik duruşunun yanında, 'normal'liğin getirdiği sorgulamama haline ve yüzeysel mutluluğa bir özlemi de var. Dışarıdan gelip aile düzenini yerle

**ORTA SINIF AİLE
DÜZENİNİN İKİYÜZLÜ
VARLIĞINA ÇOMAK SOKAN,
MODERN SANAT
DÜNYASININ
ÇIKMAZLARIYLA DALGASINI
GEÇEN OZON, FİLMİ BİR
İSPANYOL OYUNUNDAN
SERBESTÇE UYARLAMIŞ.**

bir eden yabancı konumunu benimsiyor bir noktada, öğretmenine "Bu ne, Pasolini mi?" dedirtecek şekilde. Öte yandan Germain'in iyi bir hikayeye açlığı, bu uğurda, etik tartışmaların konusu olacak şeyler yapmaya itiyor onu. Sanat, hayattan daha önemli ve daha tatmin edici çünkü.

Aralarında bir usta-çırak, hatta baba-oğul ilişkisi gelişirken, Germain'in tarif ettiği, kimsenin tahmin edemeyeceği ama başka türlü olması da düşünölemeyecek ideal sonu arıyorlar. İzlemek, gözlemek ve bunun üzerine dünyalar kurmak tutkusunu konu edışı ve özellikle de filmin final sahnesiyle Alfred Hitchcock'a ve "Arka Pencere"ye (Rear Window) selamını gönderiyor Ozon. Tuhaflıkları, nevrozları, entelektüel dertleriyle Germain karakteri ise Woody Allen evrenine ait gibi duruyor. Claude

rolünde bakışlarıyla gözle görünür olandan çok daha fazlasını görebildiğini hissettiren Ernst Umhauer, performansında kırılabilirliği, yaratıcılık ışığını ve manipölatif delifışekliğı buluşturabilmiş. Orta sınıf aile düzeninin ikiyüzlü varlığına çomak sokan, modern sanat dünyasının çıkmazlarıyla dalgasını geçen yönetmen, filmi çok sevdiği bir İspanyol oyunundan serbestçe uyarlamış. Bir noktasında, Claude'un Rapha'nın annesinin gerçek röntgenini bile incelediğı filmde seyirci olarak bizler de hikaye dinleme şehvetine doyasıya kaptırıyoruz kendimizi.

François Ozon özlediğimiz kıvamı yeniden yakalamış.

Film biraz daha karanlığı ve yaramazlığı kaldırabilirdi.

**İZLEMEK, GÖZLEMEK
VE BUNUN ÜZERİNE
DÜNYALAR KURMAK
TUTKUSUNU KONU
EDİŞİ VE ÖZELLİKLE DE
FİLMİN FİNAL
SAHNESİYLE "ARKA
PENCERE"YE SELAMINI
GÖNDERİYOR OZON.**

BİR ŞARKININ PEŞİNDE

MÜZİK DÜNYASI TÜRLÜ 'GİZEM'LE DOLU. İNTİHARLAR, KAVGALAR, ORTADAN KAYBOLMALAR, 'SAHTE gruplar', aşırı dozlar, sahne arkası dedikoduları gibi hayranları meraktan çatlatan gizemleri bir noktaya kadar 'makul' kabul edebiliriz, ama bu yılın 'en iyi belgesel' Oscar'ını kucaklayan "Bir Şarkının Peşinde"nin odaklandığı konunun 'makul' kavramının uzağından yakınından geçmediğini söylemek gerek. Müzik tarihinin en gizemli 'olay'ını açığa kavuşturuyor bu film ve müstesna bir karakterle baş başa bırakıyor bizleri: Rodriguez ya da tam adıyla Sixto Diaz Rodriguez.

Şimdilerde 70 yaşında olan Rodriguez'in müzik tarihindeki durumu tezlere konu olacak özellikte. 1970 ve 1971'de "Cold Feet" ve "Coming From Reality" adlarında iki nefis 'folk rock' albüm çıkaran, sonrasında sırta kadem basan müzisyen, müziğin 'değeri anlaşılamamış ozanlarından'. Neredeyse o (sıfır) satan bu iki albümden sonra onu ne gören ne de duyan var.

Buraya kadar yaşananları, müzik piyasası içinde 'olabilir' diye değerlendirebilir, çarkın dişlileri arasında ezilmiş bir sanatçı daha diye düşünebiliriz. Ama asıl bundan sonrası 'olay'! Amerika'da satmayan ve Rodriguez'in kaybolmasını sağlayan iki albümün Güney Afrika'da yüz binlerce satması gibi bir gerçek var ortada. İnanılır gibi değil ama doğru. Özellikle "Cold Feet"teki her bir şarkının ezbere bilindiği bu ülkenin insanları için Rodriguez bir 'kahraman'. Neredeyse her şarkıyı kendi dünyalarına uyarlayıp, Güney Afrika'nın geçirdiği sancılı süreçlerin bir yansıması olarak görüyorlar Rodriguez'in şarkı sözlerini. Latin kökenli müzisyen, ülkenin sosyo-politik atmosferi içinde 'özel' bir yere sahip.

Güney Afrikalı iki müzik adamının (Stephen 'Sugar' Segerman ve Craig Bartholomew-Strydom), Rodriguez'in 'ölümünün ardındaki sır'ı aydınlatmak amacıyla yaptıkları araştırmaların ulaştığı boyutu resmediyor "Bir Şarkının Peşinde". ABD-Güney Afrika arasında gidip gelen belgesel, bir noktaya kadar Rodriguez'in öldüğüne inandırıyor bizi. Müzik

piyاسasının ezip un ufak ettiği sanatçının ardından ağıtlar yakılacağını sanıyorsunuz. Bir yandan üzülürken, öte yandan da öfkeleniyorsunuz. Döneminin birçok ünlü ismiyle aşık atabilecek kadar yetenekli olduğu anlaşılan müzisyeni silen sisteme küfrü basıyorsunuz en nihayetinde.

Ama kazın ayağının öyle olmadığını öğrendiğinizdeyse bambaşka duygular devreye giriyor. Araştırmalar gösteriyor ki, Rodriguez ölmemiş ve bir işçi olarak hayatını sürdürüyor. Müzikteki başarısızlığın ardından 'gündelik yaşam'a dönen alçakgönüllü (alçakgönüllülüğün tarifi adeta) karakter, hayata tutunmanın başka yolunu bilmediği için 'sıradan insan' kimliğiyle çalışıp çabalıyor ve ailesini yetiştirmekle uğraşıyor. Emeğin gücüne inanıyor, her insan evladının yapması gerektiği gibi.

Belgeselin bize gösterdiği şey, 'kayıp bir ruh'un yıllar sonra insanlara nasıl 'ilham kaynağı' olabileceği üzerine yaptığı saptama kuşkusuz. Güney Afrika'daki popülerliğinin farkında olmayan Rodriguez'i ülkeye çağırıp konserler vermesine vesile olan müzik adamları, kuşaklar değişse de Güney Afrika insanının Rodriguez tutkusunun azalmadığını da belgeliyorlar bir yandan. Bu ülke için bir 'simge'ye dönüşmüş olan müzisyeni kanlı canlı karşılarında gören hayranlar, benzerine çok az sanatçıda rastlanabilecek bir izdiham yaratıyorlar konserde. 'Sıradan adam', en nihayetinde değerinin anlaşıldığı yerde, değerini anlayan insanlarla buluşuyor. Büyük bir an bu gerçekten, belgeselin de şahikası.

"Bir Şarkının Peşinde", tersten okunan bir 'peri masalı'nı gerçekliğe kavuşturuyor. Filme de adını veren "Sugar Man" şarkısında dediği gibi, 'tozlu bir yolda sahte bir arkadaşla rastlıyor' Rodriguez, ama bu sahte arkadaştan geç de olsa kurtuluyor o ve onu sevmekten vazgeçmeyenler.

Rodriguez'in kızlarının heyecanı, en az hayranlarının heyecanı kadar gerçek, ilham verici.

Rodriguez'den kazanılanları iç ettiği açık olan Clarence Avant'ın pışıklığına tahammül edemiyorsunuz.

ORJİNAL ADI Searching For

Sugar Man

YÖNETMEN Malik Bendjelloul

OYUNCULAR Sixto Rodriguez,

Eva Rodriguez, Regan Rodriguez,

Sandra Rodriguez-Kennedy,

Stephen 'Sugar' Segerman,

Craig Bartholomew Strydom,

Steve Rowland, Clarence Avant,

Robbie Mann

YAPIM 2012 İsveç-İngiltere

SÜRE 86 dk.

DAĞITIM Tiglon (Bir Film)

MÜZİK TARİHİNİN EN GİZEMLİ 'OLAY'INI RESMEDEN OSCAR'LI BELGESEL, İLGİNÇ BİR KARAKTERLE BAŞ BAŞA BIRAKIYOR BİZİ: RODRIGUEZ YA DA TAM ADIYLA SIXTO DIAZ RODRIGUEZ.

ZORAKİ RADİKAL

ORİJİNAL ADI The Reluctant Fundamentalist

YÖNETMEN Mira Nair

ÖYUNCULAR Riz Ahmed,

Kate Hudson, Liev Schreiber,

Kiefer Sutherland, Om Puri,

Shabana Azmi, Martin Donovan,

Nelsan Ellis, Haluk Bilginer

YAPIM 2012 ABD-Katar

SÜRE 128 dk.

DAĞITIM Duka Film

ÖNCE, CANNES FİLM FESTİVALI'NDE ALTIN KAMERA ÖDÜLÜ KAZANAN, BOMBAY'IN BATAKHANELERİNDE BİR SOKAK çocuğu olmanın tüm bedeni, asıl önemlisi de küçük bir yüreği nasıl kirletip yaraladığını belgelediği "Selam Bombay"la (Salaam Bombay!, 1986) bizleri fethetti. Ardından, bir düğün sürecinde, çekirdek bir Hintli ailenin bireylerinden toplumsal panoramaya uzanan etkileyici insan manzaralarını çizdiği "Muson Düğünü"yle (Monsoon Wedding, 2001) gönlümüzdeki yerini sağlamlaştırdı.

Belgesel kökenli, 1957 Bhubaneswar doğumlu Mira Nair, 8 uzun metrajlı film yönetti; stüdyo için çektiği "Amelia"da olduğu gibi tam hakim olamadığı kazalar da yaşadı. Ancak, her şekilde, Doğu halklarına özgü kompleksleri, kimlik bunalımları, yabancılaşma sorunları, gözde temaları oldu.

9. filmi "Zoraki Radikal" (The Reluctant Fundamentalist), ana karakteri Pakistan vatandaşı olan genç adam Changez (1982 Londra doğumlu, rap sanatçısı da olan Riz Ahmed canlandırıyor) etrafında, içinden geçtiğimiz karmaşık ve çatışmacı dünyayı tartışmaya açıyor.

Pakistanlı yazar Mohsin Hamid'in (1971-) romanından uyarlanan filmde, Changez (Cengiz Han'dan esinle), kültürel birikimi yüksek orta halli bir ailenin çocuğu olarak, tek başına gelip burslu okuduğu ABD'de, zekası ve hırsıyla etkilediği yönetici Jim Cross'un (Kiefer Sutherland) onayıyla Wall Street'in saygın bir şirketine kabul edilip kısa sürede başarılı olur... Patronun yeğeni, serbest fotoğraf sanatçısı Erica'yla (Kate Hudson) girdiği ilişkiyle birlikte de, kısaca, Amerikan Rüyası'nın efsunu gözeneklerinden içeriye nüfuz etmeye başlar... Ancak 11 / 9 saldırısıyla birlikte, rüyası kabusla dönüşmeye başlar. Beyazların toplumunda

yargılanması için ten renginin yeterli olduğunu, tacizlerle birlikte anlayacaktır.

Film, 2011 yılında Lahor Üniversitesi'nde çalışan bir yabancı profesörün köktendinci bir örgüt tarafından kaçırılması sonrası, Batılı gizli servis adına çalışan gazeteci Bobby Lincoln'un (Liev Schreiber) devreye girmesiyle açılıyor. Bobby, radikal fikirleriyle mimlenmiş genç bir profesörle, rehinenin yerini öğrenebilmek için görüşmeye geliyor; üniversite bahçesinde polislerle öğrenciler arasındaki arbede sürerken ikisi arasındaki konuşmanın tonu da sürekli değişiyor.

O Profesör Changez'dir... Bobby'ye, dolayısıyla seyirciye, o rüyadan bugüne nasıl geldiğinin hikayesini, dışarıdaki gerilime paralel olarak anlatır.

Öykülemelemede bu dinamik yapı kurulurken,

**MIRA NAIR'IN YÖNETTİĞİ
"ZORAKİ RADİKAL", ANA
KARAKTERİ PAKİSTAN
VATANDAŞI OLAN GENÇ
ADAM CHANGEZ
ETRAFINDA, İÇİNDEN
GEÇTİĞİMİZ KARMAŞIK VE
ÇATIŞMACI DÜNYAYI
TARTIŞMAYA AÇIYOR.**

genç adamın hayranı olduğu bir ülkeden köklerine geri dönmesinin nedenleri, Batılıların korku, paranoya, önyargılarıyla beslenirken, temel soruna da işaret ediyor. Changez, aslında, gerçekten vahşi ve acımasız kapitalist sistemin finans ayağında insanlığının erdemlerini unutmaya başlıyor. O insanlığını tümüyle kaybetmeden İkiz Kuleler yıkılıyor ve sonra... İş için geldiği, Doğu ile Batı'nın kesiştiği İstanbul'da, olgun bir entelektüel olan ve Haluk Bilginer'in lezzet kattığı Nazmi Kemal'in de katkısıyla bir karar alıyor.

Nair, bir bakıma, Changez'in tüm hayatını değiştirecek bu kararıyla, finale yakın öğrendiğimiz başka bir kararı karşılaştırıp, gezegendeki sorunların ve çatışmaların temel nedenlerine işaret ediyor. Yani, hem kapitalist şiddeti, hem de dinsel kökenli şiddeti

reddediyor. Bu, onun kadın ve anne olma duyarlılığının da bir sonucu. Öykü boyunca, karakterin içsel çalkantılarını ve gerilimi canlı tutarken, içeriği sert filminde, şiddeti ticari malzeme yapmıyor; başka bir yönetmenin elinde sömürülebilecek unsurları insani öze, inceliğe ulaşmak için kullanıyor.

Özellikle Ortadoğu'daki kartların yeniden karıldığı günlerden geçerken, hangi odakların ne tür güç sahipleriyle nasıl ortaklıklar içinde olduğunu asla öğrenemeyeceğimiz bu berbat dünyada, seyircisinin aklına ve kalbine güvenen bir film seyretmek, iyi geliyor.

Winterbottom'ın "Guantanamo Yolu" ve "Trishna" sılla tanıdığımız Riz Ahmed, öykünün sürükleyici elemanı.

Changez karakterinin, İstanbul'da çekilen filmlerin 'olmazsa olmazı' Kapalıçarşı'nın çatısına çıkarılması!

**ORTADOĞU'DAKİ
KARTLARIN YENİDEN
KARILDIĞI GÜNLERDEN
GEÇERKEN, SEYİRCİNİN
AKLI VE KALBİNE
GÜVENEN BİR FİLM
SEYRETMEK, BİR ŞEYİ
DEĞİŞTİREMESE DE
İNSANA İYİ GELİYOR.**

SADECE AŞK

ORJİNAL ADI Den Skaldede
Frisør

YÖNETMEN Susanne Bier

OYUNCULAR Pierce Brosnan,
Trine Dyrholm, Sebastian Jessen,
Molly Blixt Egelind, Kim Bodnia,
Paprika Steen

YAPIM 2012 Danimarka-İsveç-
İtalya-Fransa-Almanya

SÜRE 116 dk.

DAĞITIM Medyavizyon

**“SADECE AŞK”, İLERİDE
YÖNETMEN SUSANNE
BIER’İN FİLMOGRAFİSİNE
BAKILDIĞINDA ‘HAFİF’ BİR
FİLM OLARAK ANILACAK VE
DANİMARKALI
YÖNETMENİN
TAKİPÇİLERİNİ BİLE
MUHTEMELİN ÜZECEK.**

BİRAKIN DÜNYAYI, AVRUPA’YA BİLE BİRKAÇ ADIM ÖTEDEN, MESAFELİ BİR BİÇİMDE BAKAN, GELİR VE KÜLTÜR düzeyi yüksek Kuzey insanının öykülerini anlattı hep Susanne Bier. Uzaktan dertsiz ve tasasız görünen bir toplumun böğründen, anlatılmaya değer meseleleri çıkararak hatırı sayılır filmler yaptı. 2010’da yaptığı “Daha İyi Bir Dünyada” (Hævn) filmiyle En İyi Yabancı Film Oscar’ını da kucaklayan kadın yönetmen, bu ödülle daha önce yalnızca bir kez gittiği Hollywood’a yeniden kavuşmanın hesaplarını yapmaya başlamış gibi görünüyor. “Sadece Aşk” yönetmenin içerisinde bulunduğu geçiş döneminin psikolojisini tüm hücrelerinde barındıran ve kariyer geleceği için haberci olan, ortaya karışık bir romantik-komedi filmi...

Romantik-komedi olarak etiketlediğimize bakmayın. “Sadece Aşk” kuzeyli bir kadının yaşadığı sosyal problemleri masaya yatıran ve insanın yalan söyleme güdülenmesini de tartışan bir film. Başkarakteri de bu matematikte ‘ortalama’ olarak çizilen bir kadın olan Ida. Ida, eşiyle ve çocuklarıyla gidişatını pek de sorgulamadığı bir düzen kurmuş, kızını evlendirmesinin arifesinde bir anne. Kanser hastalığının tedavisini henüz tamamlamış ve hastalıktan tam olarak kurtulup kurtulmadığından emin değil. Stresle dolu günler geçirirken düğünün gerçekleşeceği İtalya’ya gitmeye hazırlanıyor; ancak tam bu süreçte kocasını kendi evinde başka bir kadınla yakalıyor. Üstüne üstlük baskın olmayan karakterinin cilvesiyle ‘terk eden’ pozisyonunu da kocasına kaptırıyor. Fakat ortada halen mutlaka gerçekleştirilmesi gereken bir düğün var ve Ida, İtalya’ya gidiyor.

Sadece Aşk temelinin klasik bir aldatan-aldatılan hikayesi üzerine kurmaya çalışmıyor aslında. İşin bu yönü sadece düğün sürecinde yaşanacak olayların bir tetikleyicisi kıvamında.

İtalya’da kızı, kızının müstakbel kocası, kendi kocası ve kocasının sevgilisi başta olmak üzere başka dünyalarda yaşayan birçok insanla bir araya gelen Ida, hayatında daha önce geçmediği bir kapıdan geçerek Kuzey’in karanlığından Güney’in sıcaklığına atıyor kendisini... Dahası ise tesadüfi bir şekilde düğünden önce tanıştığı, müstakbel dünürü Philip’ten sağılıyor. Zira Ida’nın Philip’ten etkilenmesi için taze aldatılmış olmasının çok ötesinde sebepler var. Bu düğün, İtalyan güneşinin de etkisiyle ‘aşk’ duygusuyla dolan insanların gerçek kimliklerini bulmaları adına çok önemli bir rol oynuyor.

Genelde yaptığı ‘karanlık’ filmleriyle ünlenen Susanne Bier’in yeni filmi de her ne kadar Güney’in sıcaklığını arkasına alıyor olsa da kadınlar ve yalanlar açısından oldukça karanlık bir portre çiziyor. Bier’in derdi yozlaşan ve yalanları bir

ihtiyaç olarak kullanan insanların yaşam tarzlarını neredeyse ahlakçılığa varan tonlarla irdelemek. Bu sebeple de Ida ve Philip'in çevresine seyircinin çok büyük bir ihtimalle nefret edeceği karakterler diziyor; olay örgüsünü dramatik yapıyı zedelemek pahasına Hollywood romantik-komedilerini hatırlatır bir biçimle yazıyor. Bu da filmin çizmek için çabaladığı yalnızlaşan kadın resmini hızlı bir şekilde 'hafif' ve 'önemsiz' hale getiriyor.

Bier'in ilginç gibi görünen ancak hiçbir ilginçliği bulunmayan yan karakterleri ve asıl derdi güldürmekten ziyade geçiştirmek olan mizahı ise iskeleti zaten zayıf olan filmin iyiden iyiye körelmesine sebebiyet veriyor. Yönetmenin neredeyse iki saati bulan bir süre dahilinde Ida dışında elle tutulur bir karakter yaratamaması gerçekten anlaşılır gibi değil. Tabii ki bir kadın

filminin her şeyden önce sağlam bir kadın karaktere ihtiyacı var; ancak o kadın karakter de iyi bir öyküye ve kendisini değerli hale getirecek sağlam yan karakterlere ihtiyaç duyuyor. Bier, anlattığı kadının ve hikayesinin ihtiyaçlarını bir türlü karşılayamıyor.

"Sadece Aşk", ileride Susanne Bier'in filmografisine bakıldığında muhtemelen hedeflediğinden daha 'hafif' kalan bir film olarak anılacak. Kendisi kariyerine Hollywood'da devam etmek istiyorsa ve bu film bir basamaksa, sorun yok; ancak "Sadece Aşk", yönetmenin takipçilerini bile üzecek bir filme benziyor.

Ida'yı canlandıran Trine Dyrholm, rolüne yeterli.

Koskoca James Bond'un başına "Mamma Mia!" dan sonra bu da mı gelecekti?

**YÖNETMENİN
NEREDEYSE İKİ SAATİ
BULAN BİR SÜRE
DAHİLİNDE IDA
DIŞINDA ELLE TUTULUR
BİR KARAKTER
YARATAMAMASI
GERÇEKTEN ANLAŞILIR
GİBİ DEĞİL.**

VAZGEÇMEM SENDEN

ORİJİNAL ADI Celeste &
Jesse Forever

YÖNETMEN Lee Toland Krieger

OYUNCULAR Rashida Jones,

Andy Samberg, Ari Graynor,

Elijah Wood, Emma Roberts,

Will McCormack

YAPIM 2012 ABD

SÜRE 92 dk.

DAĞITIM Tigon (Calinos)

AMERİKAN USULÜ ROMANTİK KOMEDİLERE YENİ BİR İSİM ALTINDA HITAP ETME ÖNERİMİZİ OYLARINIZA SUNUYORUZ: İçine Mary Poppins Kaçmış Güzin Ablaların Gece Sırtı Açık Kalmışından Salya Sümük Bezemeli Ortaya Karışık Hissî Sayıklamalar. Kabul edenler... Kabul etmeyenler... Neyse, boşverin gitsin.

Genelleme yapmak çok doğru değil belki ama ne yazık ki günümüz romantik komedilerinin % 90'ı gerçek yaşamdaki kadın erkek ilişkilerinden bihaber, 'kendini iyi hisset'ten ziyade 'seyirciyi iyice uyut' düsturunu benimsemiş görünen, hemen hiçbir dişe dokunur tarafı olmayan yapımlardan ibaret.

Açılıştta 'Amerikan usulü' tabirini kullandık zira bildiğiniz üzere bu tarz filmler artık yalnızca Hollywood'a özgü değil. Avrupa sinemasından gelen romantik komedi örnekleri de körle yatan şaşı kalkar misali türe hiçbir yenilik getirmeyen vasatın altı yapımlar oluyor çoğu zaman.

Klişelerle dolu, birbirlerini delice seven ama her ne hikmetse olur olmaz engeller yüzünden bir türlü kavuşamayan aşıkların hepi topu 15 dakikada bitmesi gerekirken bir buçuk saate uzayan hikayeleri, hele bir de ebleh birkaç yan karakter oldu mu tadından yenmez vallahi. Abartmıyoruz, romantik komedilerin formülü aşağı yukarı bundan mütevellit sayılır. Hani arkaya bir de Gönül Turgut'tan "Aşk Sende Buldum"u döşerseniz tam olacak. Hiç olmazsa filme biraz karakter kazandırır.

Haftanın salya sümük salgılatmaya teşne romantik komedisi "Vazgeçmem Senden" de muadillerinin makûs talihinden kaçamıyor. Boşanmak üzere olan fakat aslında birbirlerini hâlâ ilk günkü kadar seven bir çiftin hikayesini aktaran film dokunaklı, hatta yer yer acı verici olmaya çabalasa da klişeler bataklığına çekilmekten bir türlü kurtulamıyor.

Bir kere filmin orijinal isminde bir fazlalık

var ki o da Jesse'nin ta kendisi zira neredeyse tüm film yalnızca Celeste'in üzerine kurulu aslında. Bir nevi konu mankeni sıfatıyla öyküde yer alan Jesse'nin vaziyeti ve hisleri hakkındaki malumatımız son derece sınırlı. Ne ara Celeste'e boynuzu takıp diğer kızdan çocuk peydahladı ve daha da önemlisi onu buna iten neydi gibi muhtelif sorulara ise hiç girmeyin zira hepsi havada kalacak.

Liseden yeni mezun olmuş sünepe fiziğiyle Andy Samberg, Jesse rolü için yanlış seçim olduğunu bas bas bağıırken, geçtik rolüne herhangi bir derinlik katmasını, Rashida Jones ile bir türlü uyuşmayan kimyaları da aktörü iyiden iyiye 'fazlalık' haline getiriyor; ses var görüntü yok dedikleri bu olsa gerek. Hani neredeyse filmde Jesse'nin yalnızca ismi zikredilse bile yeterli olacak. Haliyle Celeste ile

**BOŞANMAK ÜZERE OLAN
FAKAT ASLINDA
BİRBİRLERİNİ HÂLÂ SEVEN
BİR ÇİFTİN HİKAYESİNİ
AKTARAN FİLM DOKUNAKLI,
HATTA ACI VERİCİ OLMAYA
ÇABALASA DA KLİŞELER
BATAKLIGINA ÇEKİLMekten
BİR TÜRLÜ KURTULAMIYOR.**

Jesse arasındaki o özel bağ ve can yakıcı bir tesir yaratması beklenen firkat hakkıyla ele alınamıyor.

Öte yandan senaryoda da parmağı bulunan Jones elinden geleni yapsa da filmi sırtında taşıyamıyor maalesef.

Oyunculuklar açısından bize en tuhaf gelen ise Elijah 'Frodo' Wood'un bu filmde gerçekten ne aradığı oldu. Biraz nakde sıkıştı herhalde deyip işin içinden çıkmak en hayırlısı gibi görünüyor.

Filmin öyle bir de yan karakter skalası var ki ağlasak mı yoksa zil takıp oynasak mı bilemedik. Aşk, evlilik, olgunlaşma gibi kavramlar üzerine en kofundan mesajların önümüzden sıra sıra akıp gitmesine vesile olmaktan öte ne fonksiyon taşıdıklarını çözebilmek için alim olsanız nafile. Hele şımarık bir pop yıldızımız var ki; siz tam

materyalizmin kısılcasında günden güne yavanlaşan şov dünyasına giydirecekler derken, meğer kızcağzın işlevi de Celeste'e hayat dersi verip daha anlayışlı bir insan olmasını sağlamamış.

Yine de "Vazgeçmem Senden" Celeste'in çektiği aşk/ayrılık acısını nispeten duyumsatabildiği anlarda kimi türdeşlerine nazaran biraz daha katlanılabilir bir hale bürünüyor. Türlü meraklıları için bu bile geçer akçe sayılır.

O halde Celeste ve Jesse için geliyor; Gönül Turgut söylüyor "Aşkı Sende Buldum".

Filmin senaryosuna Jones ile beraber imza atan Will McCormack'ın yer aldığı sahneler.

Zırt pırt favori şarkılarınızı çalan bir soundtrack dramatik yapıyı güçlendirmek için yeterli olmuyor.

OYUNCULUKLARDA EN TUHAF OLAN, ELIJAH 'FRODO' WOOD'UN BU FİLMDE GERÇEKTEN NE ARADIĞI. BİRAZ NAKDE SIKIŞTI HERHALDE DEYİP İŞİN İÇİNDEN ÇIKMAK EN HAYIRLISI GİBİ GÖRÜNÜYOR.

KOLLARIMDA KAL

BİTMEYEN İNSANLIK DERTLERİMİZ ÇAĞA GÖRE KABUK DEĞİŞTİRDİKÇE SİNEMANIN İÇERİĞİ VE ÇEHRESİ DE yenileniyor. Yeni olan ışık hızıyla tüketiliyor, güzelce eskitiliyor. Gündelik hayatta bize ideal insan olarak satılan 'modern' insan temsili, perdede sıkça yaşadığı sorunlarla ve bunlarla başa çıkma yöntemleriyle karşımıza çıkarken ne kadar empati kurabildiğimiz tamamen kendi sosyo-kültürel statümüze kaldı.

"Kollarımda Kal", beklenmedik bir hamilelik vakasıyla karşılaşan ve bu sürpriz doğrultusunda hayatını inşa etmeye çalışan bir çifti odağına alıp; yetişkin olmak, ebeveynlik ve alkolizm gibi klasikleşmiş, ama halen iş yapabilen konular üzerine konuşmak için yola çıkıyor. Orijinal bir iş yapmadığının farkında olan yönetmen, bir yerden sonra battı balık yan gider diyerek saçmalama hakkını sonuna kadar kullanmakta bir sakınca görmüyor. Haftanın bir kopya ile vizyona giren filmi "Kollarımda Kal", başrolüne Juliette Binoche'u alarak kendini kurtarmaya çalışan, fakat en ufak bir iyileşme umudu barındırmayan hasta bir film.

Aynı hastanede çalışan ve mesleklerinde aynı ölçüde başarılı olan kalp cerrahı Mila ve Javier, uzun süredir evli bir çift. Hayatı bir sonraki sahneyi düşünmeden yaşayan ve her haliyle deli dolu olduklarına tanık olduğumuz çiftimiz, kah birbirlerine sulu şakalar yaparak kah ise geceyarısı denizde çıplak yüzerek ne kadar çılgın ve de eğlenceli bir çift oldukları önermesinin altını dolduruyorlar. Filmin temel hikayesi ise tutkuyla sevdiği işi yapan ve hayatı da istediği an istediği şekilde yaşamayı seven maceracı Mila'nın, bu alışkanlıklarını yok edecek bir sürprizle, anne olma ihtimaliyle karşılaşması ile başlıyor.

Annelik içgüdülerini ötelemeyi başaran bir kadının, anne olma ihtimaliyle karşılaştığı an doğan çatışmasından çıkarılacak bir hikaye kuşkusuz ki filmin nefes almasını, en azından vasat çizgisine yaklaşmasını sağlayan kıvılcımı sağlayabilirdi. Belli ki filmin hedefi de çiftin ilişkisinin gidişatını bu bağlamda mercek altına almaktı. Ancak film bunun yerine, odağından

sapmaya ve ilişkinin 'erkek' tarafında yaşanan alkol problemlerine yönelmeye başlıyor. Yani farkında olmadan anlatmaya kalkıştığı hikayeyi elinden kaçırın ve bambaşka önermelerle devam eden bir film var karşımızda.

Yönetmenin özellikle diyalog yazma konusundaki üşengeçliği, filmin dramatik olmak için çırpındığı anlarda gülünç olmasına sebebiyet veriyor. Bu sinsi üşenme durumu öylesine kanıksanıyor ki sıkça vuku bulan manasız anlara, mantık hatalarına ya da baştan savma sekanslara kolayca alışıyoruz. Özellikle kurgu aşamasında takınılan özensiz tavır filmin gizli katili olurken, hiçbir duygu doğurmayan 'fade-out' sahne geçişleri de genel sönüklüğü perçinliniyor. "Kollarımda Kal", kurgu masasını toparlanmak için değil; daha fazla dağılmak için kullanıyor sanki. Bu dağınıklık hali ise, filmde bağımsız tasarlandığını ve kurguda araya ilıştırıldığını düşünebileceğiniz rüya sahneleri final aracılığıyla tesadüf olmadığını haykırıyor.

İyi ya da kötü yazılmış olması fark etmeksizin sırtını bir romana yaslamış olan her yönetmen, işin senaryo kısmında kolaycılığa kaçma lüksüne sahip artık. "Kollarımda Kal"da da durum bu şekilde cereyan etmiş; yönetmen, bir romanın sayfalarında gelişimi kısıp ateşte sağlanan bir hikayeyi 80 dakika süren ve metinsel bazda hiçbir şey anlatamayan bir film olarak servis etmiş. Film kendini ne kadar ciddiye alıyor bilinmez, ancak filmi ciddiye alan izleyicisine; sorunlu bir senaryo, üzerine kalem oynatılmamış karakterler, inanılması güç oyunculuk performansları ve yönetmenlik namına hiçbir iz barındırmayan anlardan oluşan tutarlı bir kimya sunuyor. Bu kimya içerisinde sırtan tek şey ise Juliette Binoche oluyor. Her kötü filmde olduğu gibi bu filmi de ortalama bir yapıya ulaştırmaya çalışsa da genelde filmin beceriksizliği içerisinde can çekiyor.

Juliette Binoche'un önüne getirilen her projeyi kabul etmemesi adına iyi bir başlangıç olabilir.

Kendini bulmaya çalışmak yerine alkolün ne yuvalar yıktığını belgeleyen bir kamu spotuna dönüşüyor.

ORJİNAL ADI À Coeur Ouvert

YÖNETMEN Marion Laine

OYUNCULAR Juliette Binoche,

Édgar Ramírez, Hippolyte Girardot,

Amandine Dewasmes, Aurélie Petit,

Bernard Verley

YAPIM 2012 Fransa-Arjantin

SÜRE 88 dk.

DAĞITIM Medyavizyon

**"KOLLARIMDA KAL",
BEKLENMEDİK BİR
HAMİLELİK VAKASIYLA
KARŞILAŞAN VE BU
DOĞRULTUDA HAYATINI
İNŞA ETMEYE ÇALIŞAN
BİR ÇİFTİ ODAĞINA
ALIP KİMİ KLASİK
KONULARI İŞLİYOR.**

HIZLI VE ÖFKELİ 6

ORJİNAL ADI Fast & Furious 6

YÖNETMEN Justin Lin

OYUNCULAR Vin Diesel, Paul Walker,

Dwayne Johnson, Jordana Brewster,

Michelle Rodriguez, Gal Gadot

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 130 dk.

DAĞITIM UIP

**ADRENALİN YÜKLÜ
AKSİYONDA İLK BEŞ FİLMİN
KADROSU ALTINCIDA
BİR ARAYA GELİYOR VE YİNE
GAZA BASILIYOR.**

2 001'DE BAŞLAYAN, İKİNCİ VE ÜÇÜNCÜ BÖLÜMLERDE KADRONUN KISMEN DAĞILIP YENİ KARAKTERLERİN eklendiği, dördüncü bölümden sonra yeniden Vin Diesel'li eski kadronun devreye girdiği "Hızlı Ve Öfkeli" evreni, bu kez tümünden bir arada. Açılışı, önceki filmlerden görüntüler eşliğinde yapan filmde, ilk beş bölümdeki herkes müthiş bir görev için toplanıyor. Tokyo ahalisi bile...

"Asi Gençlik"ten (Rebel Without A Cause, 1955) "Batı Yakasının Hikayesi"ne (West Side Story, 1961) "Ölüm Noktası"dan (Vanishing Point, 1971) "60 Saniye"ye (Gone In Sixty Seconds, 2000) dek türlü çağrışımlar yaptırabilen "Hızlı Ve Öfkeli" serisi, elbette saydığımız ilk üç filmdeki derinliğe ya da meselelere sahip değil. Gençler evet asi ama karakter derinliği hak getire... İmkansız aşk hikayesi söz konusu ama o kadar yakıcı değil... Arabalar ve hız, özgürlük duygusu veriyor ama sisteme karşı değil hiçbiri... Hatta ilk filmde kanun dışı Toretto (Vin Diesel), gizli polis

Brian'dan (Paul Walker) nefret ederken, altıncı filme gelene kadar canciğer bacanak bile olmuşlar. Bu filmde geçmiş hayatlarını geride bırakmışken, devlet kendilerinden uluslararası bir suç şebekesini durdurmalarını istiyor. Bizimkiler de dünyanın dört bir yanından toplaşıp arabalarına atılıyorlar. Üstelik önceki bölümlerde 'öldü' bildiğimiz Letty'nin (Michelle Rodriguez) de aslında hafızasını kaybedip kötülerin tarafına geçtiğini anlıyoruz filan...

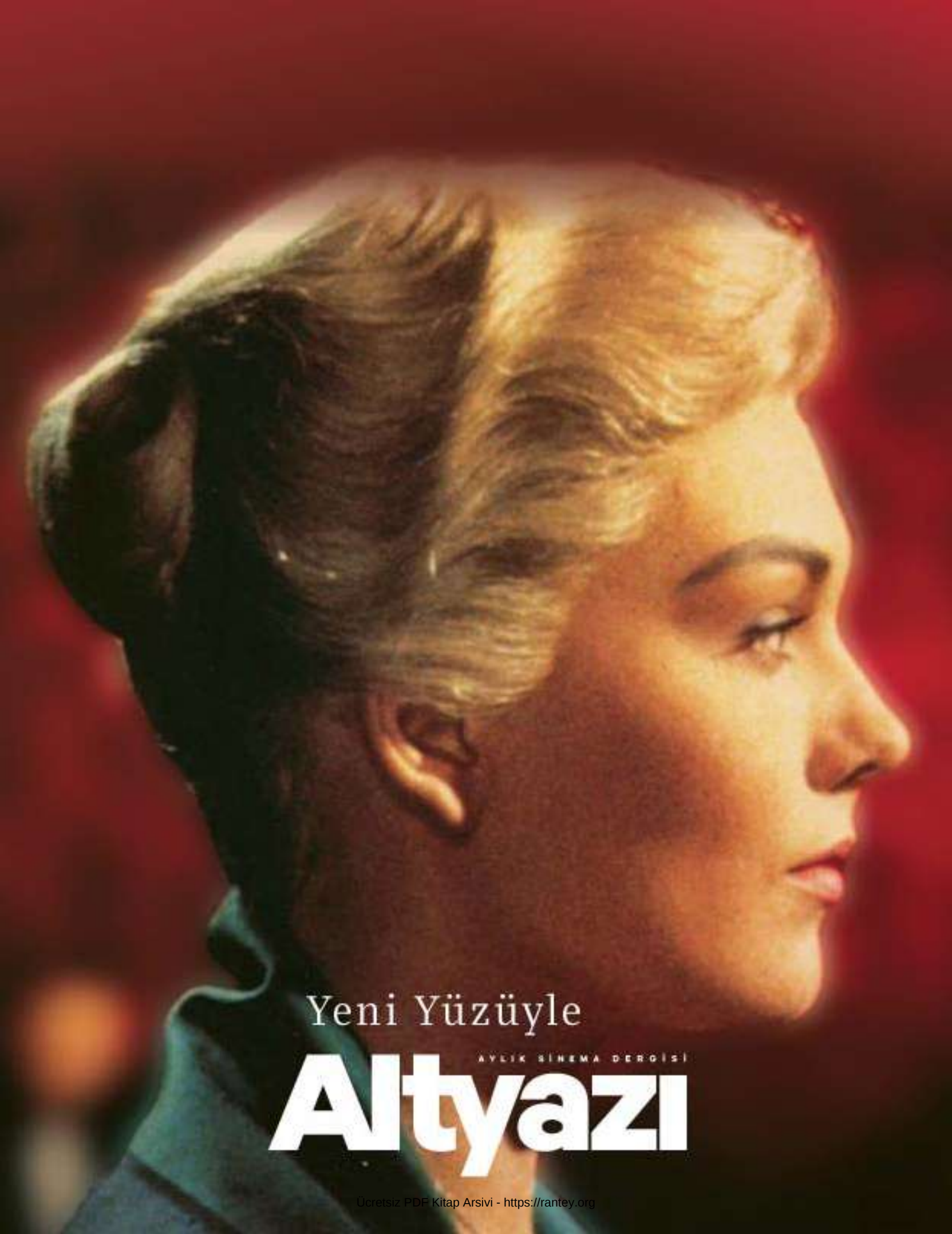
Zaten mazisi 12 yıl öncesine dayanan hikaye kurgusunun çok önemi yok. 160 milyon dolarla serinin en pahalı bölümü olan yapımda, hem zekice espriler hem de nefes bile aldırmayan, parmak ısırtan aksiyon sahneleri mevcut bol miktarda. Eh, pahalı bir oyuncaktan, eğlendirmesi dışında başka ne istenir ki?

2014'te vizyona girecek yedinci bölümde Jason Statham'ın olacağını son jenerikte gördük, bekliyoruz.

Michelle Rodriguez'in hafıza kaybı bahanesiyle geri dönüşü, uyduruk bir gerekçe olmamış mı biraz?

Yeni Yüzüyle

AYLIK SINEMA DERGİSİ

Altyazı

“Emek”çiler vazgeçmez!
86 yıl bu kuyrukta bekledik.
Yine bekleyeceğiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://fantasy.org>

siyad

Sinema Yazarları Derneği

GÜNLERİN KÖPÜĞÜ

SADECE AŞK

VAZGEÇMEM SENDEN

ZORAKİ RADİKAL

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
BİR ŞARKININ PEŞİNDE		★★★★	★★★	★★★★	★★★★		
EVDE		★★★		★★★★	★★★		★★★
HIZLI VE ÖFKELİ 6		★★★		★			
GÜNLERİN KÖPÜĞÜ				★★★			
KOLLARIMDA KAL							
KRAL YOLU							
SADECE AŞK							
VAZGEÇMEM SENDEN							
ZORAKİ RADİKAL							
AKLIMI OYNATACAĞIM	★★★		★★	★★	★★		
BEN VE SEN		★★					
BERNİE'NİN SUÇU NE?		★★★		★★★	★★★★		★★★
DÖRTLÜ		★★					
EKSİK SAYFALAR				★	★		
GİTME BABA			★★				
GÜZELLİĞİN ON PAR' ETMEZ		★★★	★★★★	★★★★	★★	★★★★	
HERKES ÖLECEK				★			
KİMLİK HIRSIZI				★★	★★		
KOD ADI: OLYMPUS				★			
KOĞUŞ AKADEMİSİ			★				
MUHEŞEM GATSBY	★★★	★★★★		★★★★		★★★★	★★★★
SON AYIN: BÖLÜM II		★					
UMUT ÜZÜMLERİ			★	★★		★★	
COSMOPOLIS	★★	★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★
UMUT İŞİĞİM	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★

“DÜNYA SARSILDIKÇA SİNEMA DA İLERLER!”

Aramızdan ayrılışının birinci yılında ustamız **Rekin Teksoy**'u saygıyla anarken, 1998'de **Papirüs** dergisinin “**Çağımızın Aynası Sinema**” başlıklı 14. sayısındaki röportajından alıntılara yer veriyoruz. Teksoy, toplumların ileri atıldığı dönemlerde, sinemanın rolüne dikkat çekiyor.

3 O MAYIS 2012'DE KAYBETMIŞTIK REKİN TEKSOY'U. ARAMIZDAN AYRILIŞINDAN BU YANA BİR YIL, AŞAĞIDA BAZI BÖLÜMLERİNİ OKUYACAĞINIZ RÖPORTAJININ ÜSTÜNDEN 15 YIL GEÇTİĞİNE

inanmak, benim için gerçekten güç. 1997'de yayımlanmaya başlayıp beş yıl süreyle okurlarla buluşan, yazışları müdürlüğünü üstlendiğim (sahibi: Şule Perinçek, genel yayın yönetmeni: Asaf Güven Aksel) aylık kültür sanat dergisi Papirüs'ün Nisan 1998 tarihli 14. sayısının dosya konusu “Çağımızın Aynası Sinema”ydı. Sinema sanatının 100. yılı dolayısıyla hazırladığımız, öncelikle sinemanın sosyalizm ve devrimlerle bağını irdeleyen, çeşitli söyleşi ve makaleleri içeren bir dosya hazırlamıştık. Atilla Dorsay, Engin Ayça, Gülsen Tuncer ve Macit Koper'le röportajlar, bir Godard çevirisi ve Doğu Perinçek'in “Aleksandr Nevski” filmi üzerine bir yazısının bulunduğu dergide Rekin Teksoy da “Dünya sarsıldııkça sinema da ilerler!” başlığını attığımız röportajıyla yer alıyordu. Teksoy'un Mecidiyeköy'deki evinde gerçekleştirmiştiğimiz o röportajı. Dün gibi hatırlıyorum... Ve ölümünün birinci yılında Rekin Teksoy'u bir kez daha sevgiyle, saygıyla anarken, Arka Pencere okurlarını o söyleşiden alıntılarla baş başa bırakıyorum. Rekin Teksoy, 15 yıl önce şunları söylemiş:

- İki yıl sonra 20. yüzyıl bitiyor. Bana öyle geliyor ki daha sonra tarihçiler bu yüzyılda yaşananları incelerken, iki önemli sonuç öne çıkacak. Biri atomun parçalanması, diğeri sinemadır.

- Mısır piramitlerinden, Rus Çarı'nın taç giymesinden Kraliçe Victoria'nın cenaze törenine kadar sinema, ilk olarak o güne kadar yalnızca kartpostallarda görünen şeyleri dünyanın her yanına taşıdı. Bunun siyasal sonuçları olmuş, yönlendirme yaşanmış, egemen kültürlerin

diğerlerini egemenliklerine alma çabaları da görülmüştür ama bunlar sinemanın yüzyılımızdaki büyük önemini azaltmaz.

- Sinemanın yaygınlık kazanmasından ve süratli bir anlatıma erişmesinden sonra, özellikle Amerikan edebiyatında eyleme dayalı, kısa diyaloglu, hızlı gelişen romanlar ortaya çıktı. Bu sinemanın edebiyatı etkilemesidir. Hemingway'in yapıtlarına bakın, bunu hissedersiniz.

Hemingway demişken şunu da vurgulayayım; edebiyat uyarlamasından hiçbir yazarın memnun kalmadığı biliniyor. Hemingway ki Hollywood onun romanlarını hep önemli yönetmenlere çekirmiştir, ona rağmen şöyle der: “Romanını film mi yapmak istiyorlar... Hollywood'a gideceksin, çeki alacaksın, kitabı fırlatıp çıkacaksın ve filmi de seyretmeyeceksin!”

- 2000 yılına geliyoruz, bugün dünya sinemasına egemen olan kaba çizgi Amerikan sinemasının çizgisidir. “Salonlarımızı Amerikan filmleri işgal etti” diyoruz. Yeni değil ki bu olgu, oldum olası öyleydi. 1920'lerden sonra Hollywood sineması tüm dünya gibi bizi de işgal etti. Bir ara telif hakları meselesi nedeniyle zayıfladı bu işgal ama Turgut Özal zamanında tekrar canlandı. Hatta şimdi telif hakları adı altında, ödediğimiz bilet paralarından belli bir yüzde bile transfer edebiliyorlar.

- Sesli-sessiz ayrımını bir yana bırakalım. En önemli hamle bence Sovyet sinemasındaki patlamadır. O yıllarda da

Hollywood var ve bazı örnekler hariç, Sovyet sineması dışında bir sinema yok. Biraz da Alman dışavurumcu sinemasından söz edilebilir. Sessiz sinemaya damgasını vuran Sovyet sineması oldu. Lenin'in devrimden hemen sonra bir kararnameyle stüdyoları, salonları devletleştirmesi, ama bununla da yetinmeyip sinemanın ne denli önemli bir iletişim aracı

olduğunu kavraması ve Moskova'dan kalkıp Sibirya'nın en ücra köşelerine kadar giden sinema trenleri aracılığıyla yeni rejimi tanıtmayı, olağanüstü bir olaydır. Beş yıl sonra Türkiye'de de Cumhuriyet kuruldu, keşke birileri de akıl edip Halk Evleri gibi sinema merkezleri kursa, trenleri kaldırsaydı da sinema Sivas'a kadar gidebilseydi. Hem sinema bilgisi ve kültürü açısından hem de rejimin tanıtılması bakımından çok iyi olurdu.

- Hep savaşlardan sonra oluyor bu tür hamleler. Sovyet sineması, bir toplumun olağanüstü coşkuyla ileri atıldığı bir dönemde ortaya çıktı. İtalyan Yeni Gerçekçiliği, İkinci Dünya Savaşı'nın hemen sonrasında, faşizmin yıkılışıyla birlikte doğuyor, patlıyor. Dünyayı sarsan çok önemli olaylardan sonra fıskırıyor bu akımlar. Yeni Dalga da Fransa'yı saran o büyük dalganın içinde hayat buldu. Onlar da bıkmış oldukları o klasik Fransız sineması kalıplarını yıkmak için harekete geçen son derece entelektüel insanlardı.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

CEPTEKİ YUMRUKLAR

Marco Bellocchio'nun bugüne kadar değerinin belki de yarısı kadar bile itibar görmemiş **başyapıtı** “Cepteki Yumruklar” (**I Pugni In Tasca, 1965**), aile ve din gibi olgulara yönelttiği karamsar bakışıyla provoke edici, militan bir sinema örneği. **Toplumun çürümüşlüğü** ve aymazlığını yüzümüze olanca şiddetiyle haykırırken; ahlak denen şeyin nasıl da uzun zaman önce çöküp gittiğini ve ardında yalnızca toplumsal bir ikiyüzlülük bıraktığını söylüyor bize...

BRET EASTON ELLIS’İN KÜLT ROMANI “AMERİKAN SAPIĞI”NDA (AMERICAN PSYCHO), “KÖTÜLÜK OLUNAN BİR ŞEY MİDİR YOKSA YAPILAN BİR ŞEY Mİ?” DİYE SORUYORDU PATRICK BATEMAN. ONUN NAZARINDA DÜNYA KÖTÜLÜK DOLU BİR YERDİ VE İYİ BİR BİREY OLMAYA ÇALIŞMAK DA BUNU HİÇBİR SURETTE DÜZELTMEYE YETMEZDİ. VE birçok durumda kötülük ile delilik kol kola ilerliyordu. Bir delilik nöbetiydi belki de onun kötülüğünü tetikleyen ancak Bateman kendini arındırmak adına hiçbir mazeretin arkasına sığınmıyordu.

Marco Bellocchio’nun bugüne kadar değerinin belki de yarısı kadar bile itibar görmemiş başyapıtı “Cepteki Yumruklar”da (I Pugni In Tasca, 1965) ise “Amerikan Sapiğı”nın aksine kötülük, sözde iyi niyetin, iyiliğe giden yolun elçisi olarak temsil buluyor. İyilik hem kötülüğe hem de deliliğe mazeret oluyor. Ve delilik de kötülük de yalnızca olunan ya da yapılan değil, aynı zamanda tüketilen bir şeye dönüşüyor. Bellocchio bu iki bıçak sırtı olgu üzerine aforizmalarını tuhaf, tüm fonksiyonlarını yitirmiş ve gerçeklikle bütün bağlarını koparmış görünen bir aile etrafında biçimlendiriyor. Tüm fertleri en hafif tabirle anormalliğin kıyılarında gezinen bir aile. İçlerindeki en normal birey olan ailenin ağabeyi ve reisi Augusto bile duygusuz, çıkarıcı, içten pazarlıklı ve maneviyatçı bir kişiliğe sahip. Kör olan anne yalnızca

etrafındaki objeleri ya da dünyayı değil, dizinin dibindeki çocuklarının mutsuzluk ve yalnızlığını da görmekten aciz, bakıma muhtaç bir zavallı. Ailedeki en -ve belki de tek- masum kişi olan Leone ise bir zihinsel özürlü ve kardeşlerinin yardımı olmadan bırakın belli başlı ihtiyaçlarını gidermeyi, hayatta kalabileceği bile şüpheli. Giulia tıpkı ağabeyi gibi menfaatçi, dengesiz, şımarık bir kız çocuğundan farksız ve hemen her şeyi bir oyun olarak görüyor.

Ve elbette Alessandro. “Ben bir fikirler volkanıyım” diyebilecek denli kibirli ancak çevresindekilerin hiçbir şekilde saygısını kazanamamış, aksine çoğu zaman çocuk, hatta aptal muamelesi görmüş bir diğer yitik ruh. Zekasını ve yararlılığını cümle âleme ispatlamak için yanıp tutuşan fakat sık sık geçirdiği epilepsi nöbetlerinin de tetiklemesiyle iyice ayyuka çıkan sinir buhranlarının işaret ettiği üzere kafasının içinde bir türlü zapt edemediği şeytanlar dolanan bir meczup. En yakınındakilere ve giderek kendine duyduğu o tuhaf sevgi, yabancılaşma ve nefret arası hisler patlamaya hazır volkan kıvamındaki fikirleriyle birleşince aileyi topyekûn yıkıma sürükleyecek bir mahvedici melek. Aynı zamanda sinema tarihinin en ilginç, tartışmaya açık ve akılda kalıcı anti kahramanlarından biri. Sanki bir Dostoyevski

romanından fırlayıp gelmiş gibi.

Bellocchio'nun "Cepteki Yumruklar"da eriştiği asıl şaşırtıcı başarı, öyküsünü son derece kısıtlı bir uzamın içerisine yerleştirmiş olmasına rağmen, mekan kullanımını ve özellikle de ailenin sıkıştık, iç karartıcı fakat detaylarla zenginleştirilmiş evini filmin en çarpıcı unsurlarından birine dönüştürmüş olması. Kısıtlı ve dar mekanın dezavantajlarını tercih ettiği kimi kamera hareketleri ve açıları yardımıyla lehine çeviren yönetmen bu sayede klostrofobik atmosferi güçlendirerek gitgide daha da içine çekildiğimiz kapana kısılmışlık ve boğulma hislerini en üst noktaya çekiyor. Tabi bu da Alessandro'nun içinde bulunduğu gelgitli ruh haliyle neredeyse birebir örtüşen bir durum.

Alessandro bilinçli, hatta planlı 'cinnet'ine adım adım ilerlerken, filme hâkim olan kasvet de kat be kat artıyor. Bellocchio aslında ta en başından Alessandro için arınma, iyileşme ya da en azından toplumun kabul edebileceği düzeyde bir birey olma umudunun bulunmadığı gerçeğini açıkça önümüze koyuyor. Sonrasında da herhangi bir iyimserliğe kapılmamıza bir an olsun müsaade etmiyor. Yanlış anlaşılmasın, Alessandro saf kötülüğün vücut bulmuş hali ya da katıksız bir zırdeli falan değil. Aksine, en

az iddia ettiği kadar zeki ve ne yaptığının da son derece farkında. Yalnızca akli dengesi ara sıra hata sinyali veriyor, o kadar. Eylemlerinden ötürü hissettiği herhangi bir pişmanlık belirtisi göstermediği gibi, her geçen dakika vücut diline bariz bir ruhunu yitirme hali egemen olmaya başlıyor. Ancak daha da rahatsız edici olanı kardeşlerinin de aslında ondan aşağı kalır yanlarının olmayışı.

Zavallı Leone haricinde hiçbiri belki de yalnızca bir ayak bağı olarak gördükleri annelerinin ölümüne gerçek anlamda üzülmüyor. Bilakis annelerinin kaybı karşısında belirgin bir rahatlama dahi yaşıyorlar. Herkes ya kendi umarsız dünyasına çekilerek görmezden gelmeyi ya da yakıp yıkma oyunları oynayarak anneyi, sanki hiç var olmamış gibi hayatlarından öylece çıkarmayı seçiyor. "Cepteki Yumruklar" bu yönüyle aile ve din gibi olgulara yönelttiği karamsar bakışı bir adım öteye taşıyor ve provoke edici, neredeyse militan bir sinema örneğine dönüşüyor. Toplumun çürümüşlüğü ve aymazlığını yüzümüze olanca şiddetiyle haykırıyor. Ahlak denen şeyin nasıl da uzun zaman önce çöküp gittiğini ve ardında yalnızca toplumsal bir ikiyüzlülük bıraktığını...

UMUT IŞIĞIM

ORJİNAL ADI Silver Linings Playbook

YÖNETMEN David O. Russell

OYUNCULAR Bradley Cooper,

Jennifer Lawrence, Robert De Niro,

Jacki Weaver, Chris Tucker

YAPIM/SÜRE 2012 ABD, 112 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.40:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET Kanal D Home Video

**NORMAL
OLMAYANLARIN DA
'NORMAL' BİR AŞK
YAŞAYABİLECEKLERİNİ
KANITLIYOR FİLM BİZE**

Ü Ç KRAL" (THREE KINGS), "DÖVÜŞÇÜ" (THE FIGHTER), "TESADÜFLER" (I HEART HUCKABEES) GİBİ FİMLERDEN tanıdık David O. Russell imzasını taşıyan "Umut Işığım" yepyeni bir şey deniyor.

Bugüne kadar 'normal' insanların 'normal olmayan', bizi 'akıl dışı' olduğuna ikna etmeye çalışan aşk öykülerini gördük sıkça. Ya da 'normal' olmayanların, yine normal olmayan kendi halinde öykülerine tanıklık ettik.

Russell, bu kez normal olmayanların çok normal (kendi ilişki dinamiği içinde) bir aşk başlatabileceğini, yürütebileceğini ve bir sonuca ulaştırabileceğini gösteriyor bizlere. Bu yüzden filmin finaline yönelik 'standart bir romantik komedi gibi bitiyor' eleştirisi çok da anlamlı değil. Çünkü zaten normal olan bu!

Hikayemizin iki kahramanından birisi eski bir tarih öğretmeni Pat Salitano. Yaşadığı bir travma sonrasında şiddet gösterince bir süre rehabilitasyon merkezine kapatılmıştır. Çıkınca ailesinin yanında hayatına geri dönmeye çalışır. Normalleşmeye çalışsa da aslında eski karısını fena halde kafaya takmıştır. Sonra bir gün Tiffany ile tanışır. O da

kocasını trajik bir biçimde kaybetmiştir ve yaşadığı travmanın izlerini silmek istemektedir.

David O. Russell bir şeyi daha çok güzel yapıyor. Standart romantik-komedi'de yaşanan hızlı değişimlere direnmiyor film. Çünkü karakterlerin (zaten obsesifler) birbirlerine karşı dirençleri bunun önüne geçiyor ki, bu durum filmin komedi yükünü de çekiyor büyük oranda.

Russell, Matthew Quick'in aynı adlı romanını uyarlarken, karakterlerin özel durumlarını istismar etmeye çok müsait olan alanlara da girmemeye özen gösteriyor. Örneğin onları birbirlerine tutunup sisteme karşı mücadele eden insanlar olarak resmetmekten özenle kaçınıyor.

"Umut Işığım" son yıllarda karşımıza çıkan en eğlenceli ve duygulu filmlerden birisi olarak izlenmeyi fazlasıyla hak ediyor.

Jennifer Lawrence, kazandığı Oscar bir yana giderek büyüyen bir oyuncu olduğunu kanıtlıyor.

Robert De Niro, sorunlu, arızalı baba rollerinin üzerine yapışp kalması konusunda ne düşünüyor acaba.

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

COSMOPOLIS

YÖNETMEN David Cronenberg

ÖYUNCULAR Robert Pattinson,

Sarah Gadon, Paul Giamatti,

Kevin Durand, Juliette Binoche

YAPIM/SÜRE 2012 Kanada – Fransa –

Portekiz – İtalya, 105 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET As Sanat

CRONENBERG'DEN
ÇARPICI BİR
KAPİTALİZM
ELEŞTİRİSİ.
KAÇIRMAYIN...

BİREYİN HALLERİNİ EN UÇLARDA, EN DİPLERDE, EN AYRIKSI BİÇİMLERDE GÖSTEREN ÖRNEKLERLE DOLU FİLMOGRAFİSİNİ gözümüzün önünden şöyle bir geçirdiğimizde, David Cronenberg'in, küresel ekonomik krizin ölümcül tehdidini tam tepesinde sallanan bir kılıç gibi hisseden multi-milyarder genç işadamı Eric Packer'ın birkaç saatlik öyküsünü Joel Schumacher, Oliver Stone ya da Ken Loach gibi anlatmayacağını da en baştan kabullenmiş oluruz. Çin'in, yuan-dolar paritesiyle oynaması üzerine her şeyini kaybetmek üzere olan 28 yaşındaki kahramanımız, son teknolojiyle donatılmış limuziniyle New York caddelerinin sıkışık trafiğinde bir yolculuğa çıkıyor. Amacı, kentin öte yakasındaki çocukluk berberine gidip saçlarını kestirmek. Koruması sık sık uyarıda bulunuyor, gerçekten de bir ölüm tehdidi söz konusu ve 'rush hour'daki bu yolculuk onun için, Burt Lancaster'ın "The Swimmer'da komşularının yüzme havuzlarını birer birer geçerek hiçliğe doğru kulaç atması gibi bir anlam taşıyor. Dışarıda, caddelerde ise kaos ve protestolar var.

Don DeLillo'nun ülkemizde de yayımlanan

romanından uyarlanan, kendi hesabıma 2012'de seyrettiğim en etkileyici filmlerden biri olan "Cosmopolis", yanıtını çok ilginç biçimde "Holy Motors'da aldığımız "Gece olunca, bu limuzinler nereye gider?" sorusu eşliğinde, her şeye sahip bulunan ama mutluluğu bulamayan, her şeyini kaybederken mutluluğu bulmaya çalışan bir adama tam da Cronenberg stili bakışlar fırlatan enfes bir film. Başroldeki Robert Pattinson, tüm 'ruhsuzluğu ve duygusuzluğuyla', dörtte üçü limuzinin arka koltuğunda geçen filmin ruhuyla adeta bütünleşen bir oyunculuk sergiliyor.

K'naan imzalı "Mecca" ezgisinin görüntülerin üzerine kabından taşan su gibi yayıldığı, sükunet dolu anlatıma sahip ama oldukça sert ve sıkı bir film "Cosmopolis". Arşivinizde mutlaka bulunsun.

Berber dükkanına ve yaşlı berberin anlatıtlıklarına özellikle dikkat...

Bu filme, sanki Wes Craven'den "50 Cesur Kemancı"yı seyretmiş gibi yaklaşan sinema yazarları.

THE MAN WHO LIVED ON HIS BIKE

Guillaume Blanchet imzalı “**The Man Who Lived On His Bike**”, sayısız festivalde onlarca ödül kazanmış yaratıcı bir video. Babasının izinden giden Blanchet, bisiklet başında geçirdiği 382 günü, içine bolca mizah katarak video klip tadında kısa bir belgesele dönüştürmüş.

YÖNETMEN Guillaume Blanchet
YAPIM 2012 Kanada
SÜRE 3 dk.

A RABA KULLANMAYI REDDETMEK AHLAKİ VE POLİTİK BİR TERCİH OLABİLİR. AMA ARABANIN BİR STATÜ VE GÜÇ SİMGESİ OLARAK kabul edildiği bir toplumda bir özürü veya kaybeden olarak kabul edilmeyi göze almalı. Arabanın yerine bisikleti koyduğunuzda ise, araba faşizminin hüküm sürdüğü vahşi bir otobana katılmayı göze alacaksınız veya elit bisikletçilerin vitrine çevirdiği sahillerde volta atacaksınız. Neyse ki bisiklet kültürü pahalı markalarla veya yedek parça ticaretiyle sınırlı değil; organizasyonları, festivalleri ve hatta artık bir türe dönüşmüş kısa filmleri var.

Guillaume Blanchet imzalı “The Man Who Lived On His Bike”, sayısız festivalde onlarca ödül kazanmış yaratıcı ve keyifli bir video. Bisiklet düşkünü babasının izinden giden Blanchet, bisiklet başında geçirdiği bir dönemi (382 gün) içine bolca mizah katarak video klip tadında kısa bir belgesele dönüştürmüş. Gündelik yaşamında yaptığı her şeyi, buna uyumak ve yemek

yapmak da dahil, bisikletinin başında yapıyor sanatçı. Bazıları gerçek, bazıları değil. Ama sonuçta ortaya, bisikleti ayağının devamındaki bir organ haline getirmiş, Montreal sokaklarını evi bellemiş bir adamın keyifli portesi çıkıyor. Büyüleyici ve ilham verici çalışmanın finali ise hızı kutsayan, yakın zamanda bu köşede ele aldığımız “C’était Un Rendez-vous” filmine gönderme.

Çevre konusundaki sorumluluklarımızı da düşünerek arabanın hükümdarlığını bastırmak, sağlıklı, sosyal (ama ‘offline’) bir hayat yaşamak için bisiklet kültürünün bir parçası olmalı. İş gösteriye dönüştüren elitistlere, bisikletin ne olduğunu bilmeyen şehir yönetimi yetkililerine inat. Blanchet’in bisikletine duyduğu aşkın özgürlüğe, alternatif yaşam biçimlerine duyduğu aşk olduğunu da unutmadan...

Bisikleti tercih etmek ahlaki ve politik tercih olabilir.

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

1- Hülya Avşar Cannes'da hangi filmi izledi?

Hülya Avşar'ın Cannes macerasını takip ettiniz mi? Altın Portakal sonrası festivallere ilgisi arttı diye düşünüyor insan. Ama amaç o meşhur kırmızı halıda boy göstermekmiş anlaşılan, yani gösteriş. Yoksa hangi filmi izlediğine dair bir bilgiyi çok aradım ama bulamadım. Demek ki, film festivallerinde aslanan 'görünmek'.

2- Başarılı bağımsız filmler salon bulamıyor

Bu hafta, Venedik'ten 'Geleceğin Aslanı' ödüllü "Küf" filmi vizyona girecekti. Olmadı, pek tabii salon bulamadı, gösterimi ertelendi. Ama aynı film Yunanistan'da bu hafta gösterime girebiliyor. İtalya'da zaten gösterimde ve olumlu eleştiriler alıyor. Yani bir başarılı yerli filmimiz kendi ülkesinde, seyircisiyle buluşamıyor. Ve bu ne ilk ne de son olacak. Konu ciddi!

3- Özür yerine ödül mü?

Hollanda Türkiye Kültür Vakfı, bu yıl 5-9 Haziran tarihleri arasında, Rotterdam'da Kırmızı Altın Lale Festivali düzenliyor. Kültür Bakanlığı'nın himaye ettiği festivalde usta yönetmen Erden Kıral'a da Onur Ödülü verilecek. İnsan sormadan edemiyor: "Acaba bu ödül, Emek gösterisinde 71 yaşında gazlanan yönetmenden özür dilemenin 'diplomatik' bir aracı mı?"

4- Bir söz ve bir fotoğraf

Hafta içi Mimarlar Odası'nda Emek Sineması'nın yıkımıyla ilgili bilgilendirme toplantısı yapıldı. İşin uzmanları, uygulama planını gösterdiler ve bir de dozerle Emek'in nasıl yıkıldığının fotoğrafını. Kamer İnşaat yetkilileri

aylar önce demişti ki, "Emek yıkılacak deyince insanlar dozerle sinemanın yıkılacağını sanıyor, öyle bir şey olmayacak." Takdir sizin!

5- Desteklerde yine bir tuhafılık var

Kültür Bakanlığı'nın Sinema Destekleme Kurulu keşke şeffaf çalışsa, aldığı kararların nedenlerini, değerlendirme kriterlerini açık açık anlatsa da öğrensek. Çünkü kararları inceleyince hep bir 'tuhafılık' olmuş duygusu geliyor insana. Misal, Emin Alper, İnan Temelkuran'ın filmleri neden desteklenmez, kötü senaryo mu yazıyorlar, başarısız sinemacılar mı? Değiller! O zaman niye?

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER ÇARŞAMBA 00.00 / 02.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“ GECENİN GEÇ SAATİNDE GERÇEKTEN ÇOK BÜYÜK FİKİR GİBİ GÖRÜNEN ŞEYLER,
ŞAFAĞIN SOĞUK IŞIĞINDA YENİDEN DÜŞÜNDÜĞÜMÜZDE BİZE ÇOK ÇİRKİN GELEBİLİR. ”

Alfred Hitchcock